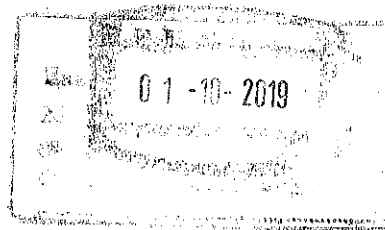

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 019702 17 Uvp
Banja Luka, 19.9.2019. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Edine Čupeljić kao predsjednice vijeća, te Smiljane Mrše i Strahinje Ćurkovića, kao članova vijeća, uz učešće zapisničara Mire Mačkić, u upravnom sporu po tužbi Udruženja građana „Borba protiv korupcije BiH“ Transparency International Bosne i Hercegovine, Banjaluka, ulica Gajeva broj 2., koje zastupa Srđan Blagovčanin, predsjedavajući Odbora direktora, (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj 07.032/052-2561/14-1 od 23.9.2016. godine, tuženog Ministarstva prosvjete i kulture Republike Srpske, Banjaluka, ulica Trg Republike Srpske broj 1, u predmetu odobrenja pristupa informacijama, odlučujući o zahtjevu tuženog za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 019702 16 U od 24.4.2017. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 19.9.2019. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanom presudom u stavu 1. izreke uvažanjem tužbe poništen je uvodno označeni akt tuženog, kojim je u izvršenju presude nižestepenog suda broj 11 0 U 017292 15 U od 30.5.2016. godine, usvojena žalba tužioca izjavljena protiv akta tuženog broj 07.032/052-2561/14 od 10.4.2014. godine, te je tužiocu dostavljeno 20 kopija ugovora o djelu, s tim da može izvršiti uvid u ostale ugovore o djelu u prostorijama tuženog. Stavom 2. izreke presude odbijen je zahtjev tužioca za naknadu troškova postupka.

U obrazloženju pobijane presude sud navodi da je osporeni akt nepravilan i nezakonit jer da nije donijet u skladu sa uputama i primjedbama sadržanim u presudi nižestepenog suda broj 11 0 U 017292 15 U od 30.5.2016. godine. Ovo iz razloga što odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik RS“ broj 20/01) i Zakona o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik BiH“ broj 49/06) propisuju da su javni organi dužni da obezbijede pristup informacijama, u cilju promocije transparentnosti i odgovornosti svoga rada, izuzev ograničenja (izuzetaka) koji se tiču ličnih podataka lica na koje se traženi podaci ili informacije odnose, a u cilju zaštite njihove privatnosti. Međutim, da je tuženi postupio suprotno odredbi člana 8. u vezi sa članom 6. Zakona o slobodi pristupa informacijama, kojim nije propisan izuzetak u primjeni člana 5. istog zakona jer da ime i prezime nekog lica ne predstavlja lični podatak a da nema osnova da se od potpisnika ugovora traži saglasnost zbog čega tražene informacije ne predstavljaju privatnost kako to pogrešno smatra tuženi. U tom smislu da je tuženi dužan tužiocu dostaviti ugovore o djelu zaključene tokom 2012. i 2013.

P.1300/19
7.10.2019.

godine u kojima su sadržana imena i prezimena lica sa kojima su zaključeni ugovori izuzev podataka koje sadržavaju njihove lične generalije.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev), tuženi pobija njenu zakonitost zbog povrede materijalnog propisa i povrede pravila postupka koja je od uticaja na rješenje stvari. Ističe da je tuženi tužiocu dostavio 20 kopija ugovora o djelu uz napomenu da se može izvršiti uvid u ostale ugovore o djelu u prostorijama tuženog. Tuženi je u skladu sa odredbom člana 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama, a u vezi sa odredbom člana 6. Zakona o zaštiti ličnih podataka, zatražio suglasnost od potpisnika ugovora o djelu, zaključenih sa tuženim u 2012. i 2013. godini, koja se odnosi na dostavljanje ugovora tužiocu, ali da je jedan broj potpisnika ugovora bio saglasan sa dostavljanjem ugovora s tim da se iz istih izbriše ime i prezime, broj tekućeg računa i JMBG, da jedan broj potpisnika ugovora nije bio saglasan da se ugovori o djelu uopšte dostavljaju, a jedan broj potpisnika ugovora nije dostavio svoje izjašnjenje, jer je promijenio adresu stanovanja. Tuženi smatra da je sud postupio suprotno odredbama člana 5. i 6. Zakona o zaštiti ličnih podataka, kojim je regulisano da je davanje podataka uslovljeno postojanjem saglasnosti nosioca podataka, koja u konkretnom slučaju nije data. Predložio je da se zahtjev uvaži i pobijana presuda ukine te predmet vrati sudu na ponovni postupak i odlučivanje.

U odgovoru na zahtjev tužilac je istakao da tuženi nije stranka u smislu člana 35. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 109/05 i 63/11- u daljem tekstu: ZUS), jer pobijana presuda nije pravosnažna u materijalno- pravnom smislu zbog čega zahtjev treba odbaciti. Ističe da su neosnovani navodi tuženog da se ugovori o djelu mogu podvesti pod izuzetak u smislu člana 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama te je pozivanje tuženog na članove 3. 5. i 6. Zakona o zaštiti ličnih podataka pogrešno jer tužilac nije tražio tuđe lične informacije, niti je iste imao namjeru obrađivati, već je tražio informacije od javnog interesa koji nosi prevagu nad privatnim jer da kopije ugovora o djelu ne predstavljaju informacije koje se odnose na privatnost treće osobe. Dodaje da se činjenica da je javni organ (tuženi), sa određenim licem zaključio ugovor o djelu, te za izvršeno djelo isplatio novčanu naknadu iz javnog budžeta, ne može poistovjetiti sa tuđim ličnim interesima koji se odnose na privatnost treće osobe. Predmet interesovanja tužioca nije dostavljanje ličnih podataka koji se navode u ugovorima o djelu kao što su JMBG, broj tekućeg računa i adresa stanovanja zbog čega je predložio da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. ZUS, ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Neosnovan je prigovor tužioca da tuženi nije stranka u upravnom postupku pa da zbog te činjenice kao i zbog sadržine odluke kao u izreci pobijane presude zahtjev treba odbaciti kao nedopušten. Naime, prema odredbi člana 35. stav 1. ZUS, protiv pravosnažne odluke suda u upravnom sporu stranka može podnijeti zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke Vrhovnom sudu Republike Srpske. Pobijana presuda je njenim dostavljanjem strankama u upravnom sporu stekla formalnu pravosnažnost pa je protiv iste zahtjev dopušten. Prema članu 13. stav 1. ZUS, tužena strana u upravnom sporu je nadležni organ čiji se upravni akt osporava, pa kao nezadovoljna stranka ima pravo pokrenuti upravni spor.

Kako proizlazi iz spisa predmeta tužilac je dana 1.4.2014. godine podnio tuženom zahtjev da mu se dostave kopije svih ugovora o djelu koje je tuženi zaključio u 2012. i 2013. godini, a u cilju sprovođenja istraživanja vezano za transparentnost rada organa vlasti. Tuženi

je aktom broj 07.032/052-2561/14 od 10.3.2014. godine obavijestio tužioca da su u traženim ugovorima o djelu sadržani lični podaci o licima sa kojima je zaključio te ugovore te da su ti podaci privatnost lica pa da je njihova zaštita regulisana članom 16. i 54. Zakona o zaštiti ličnih podataka. Tuženi je u skladu sa članom 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama utvrdio izuzetke od objavljivanja traženih podataka s tim da je dostavio podatke da je u 2012. godini zaključio 123 ugovora o djelu, a u 2013. godine 92 ugovora o djelu jer da je postojala opravdana potreba za tim a da u zahtjevu za pristup informacijama nije naveden opravdan interes za takvo traženje. Međutim, protiv toga akta tužilac je podnio tužbu koja je presudom nižestepenog suda od 30.5.2015. godine uvažena i poništen osporeni akt te tužiocu dostavljeno 20 kopija ugovora o djelu s tim da tužilac može izvršiti uvid u ostale ugovore o djelu.

Prema članu 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama, svako fizičko i pravno lice ima pravo pristupa informacijama pod kontrolom javnog organa, a svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da objavi takve informacije s tim da pravo pristupa podliježe samo formalnim radnjama i organičenjima kako je utvrđeno u ovom zakonu. Odredbama člana 6. 7. i 8. navedenog zakona su propisani izuzeci od objavljivanja tražene informacije, koje utvrđuje nadležni javni organ.

Pravilno je nižestepeni sud uvažio tužbu i poništio osporeni upravni akt jer je postupanje tuženog nepravilno i nezakonito i u suprotnosti je sa citiranim zakonskim propisima i uputama sadržanim u presudi nižestepenog suda od 30.5.2016. godine. Cilj Zakona o slobodi pristupa informacijama je da su javni organi dužni da obezbijede pristup informacijama, u cilju promocije transparentnosti i odgovornosti svoga rada te da su ove informacije neophodne za demokratski proces, izuzev organičenja (izuzetaka) koji se tiču ličnih podataka lica na koje se traženi podaci ili informacije odnose, a u cilju zaštite njihove privatnosti. To znači da je tuženi bio dužan da tužiocu omogući pristup traženim podacima uz ograničenja koja se odnose na izostavljanje ličnih podataka (generalija) lica na koje se traženi podaci odnose, jer ime i prezime lica sa kojim je tuženi zaključio ugovor o djelu ne predstavlja lični podatak, već društvenu i zakonsku identifikaciju nekog fizičkog lica i ne predstavlja lične podatke koje je potrebno štititi a u smislu člana 3. Zakona o zaštiti ličnih podataka. Stoga je pravilno sud tužbu uvažio i osporeni akt poništio jer razlozi koje je tuženi naveo u osporenom aktu i u zahtjevu nisu razlozi kojima bi se dovela u sumnju pravilna primjena odredaba člana 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama odnosno člana 3. Zakona o zaštiti ličnih podataka. Sud je na navode tužbe dao valjano obrazložene razloge koji nisu u suprotnosti sa navedenim zakonskim odredbama, a koje razloge prihvata i ovaj Vrhovni sud jer su isti jasni potpuni i dovoljno obrazloženi.

Iz iznijetih razloga, po ocjeni ovog suda, u pobijanoj presudi nisu ostvareni razlozi predviđeni odredbom člana 35. stav 2. ZUS pa je na osnovu člana 40. stav 1. ZUS odlučeno kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Mira Mačkić

Predsjednik vijeća
Edina Čupeljić

Tačnost avka ovjerava
Rukovodi dske pisarnice
An. a prou.čić